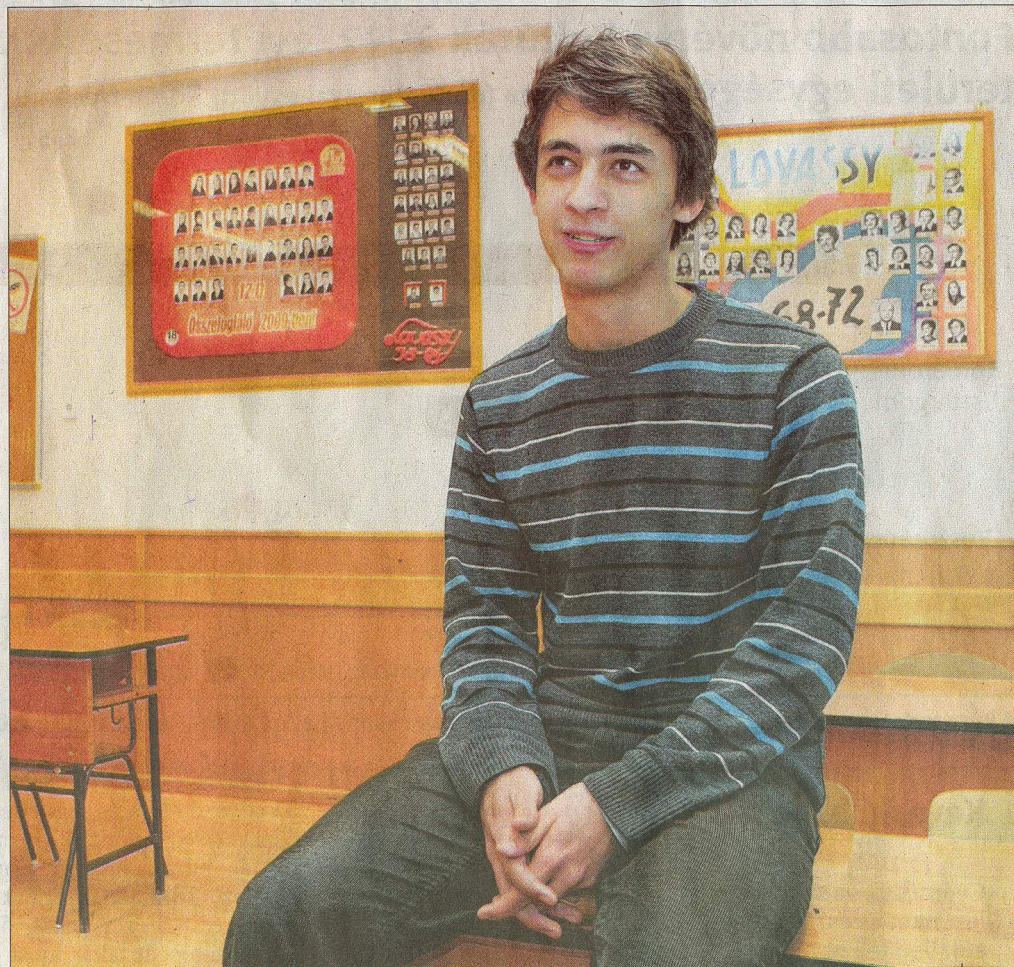

Veszprém – Szabadidejében trombitázik, színjátzó csoportba jár és néptáncol. Matematika tagozatos létére a tavalyi történelem OKTV-n tizennegyedik helyezett lett. Mindezek mellett jobbra ötös tanuló az ország egyik legjobb középiskolájában. Ennek ellenére úgy tartja, ezek csupán hobbik, az eredmények pedig „járulékos elemek”.

Pósfai Istvánnal iskolájában, a veszprémi Lovassy László Gimnáziumban találkoztunk. Fotózás előtt egy gyors mozdulattal megigazítja a haját, majd maga is elmosolyodik a mozdulaton. Miután a fényképek elkészülnek, néhány bemelegítő kérdéssel kezdünk. Már ezekre is olyan alaposan, megfontoltan válaszol, mintha az élete múlna rajtuk.

A 18 éves fiatalember kiemelkedő tanulmányi és közösségi munkájáért idén januárban Brusznyai-díjban részesült. Mint mondja, nem érte váratlanul, az iskola megkeresésére ő maga segített összegezni az elismeréshez „szükséges” eredményeket. Volt mit. Az említett Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny (OKTV) mellett a két-évente megrendezett keszthelyi Helikoni Ünnepek középiskolások művészeti versenyén 2010-ben és tavaly néptánc szóló kategóriában, valamint színjátásban arany minősítést szerzett. Néptánc-csoport kategóriában a fődíjat hozták el, de hasonló szép eredményeket ért el a trombi-

FOTÓ: PENOVÁC KÁROLY

A lovassy Pósfai István közgazdasági vonalon tanul tovább, esetleg később a politológiát is felvenné

tatóival is. Emellett számos megyei és régiós versenyt nyert meg társaival, tavaly pedig a Petőfi Színház által indított középiskolai programban, ahol Madách művét, Az ember tragédiáját dolgozták fel, a legjobb Ádám díját nyerte el. A nagyobb iskolai rendezvényekből is kiveszi részét, többnyire szervezőként.

Mindenki azt kérdezi tőle, hogyan jut mindehhez ideje.

– Az embernek arra van ideje, amire akarja. A felsoroltak közül mindegyik elfoglaltságot szeretem, ezért szívesen

szakítok rájuk időt. Az iskolán és a tanuláson kívül ez mind csak hobbi. Az eredmények pedig ezek járulékos elemei. Visszaigazolósk számomra, hogy jó vagyok abban, amit csinállok.

Nem a szülei és nem is tanárai irányítgatják érdeklődési körét, mindent „a saját buzgóságának” tud be. Azért néha ő is kifárad:

– Előfordul, hogy estére, mire hazaérek egy-egy trombitaóráról vagy próbáról, már

nagyon fáradt vagyok. Ilyenkor muszáj töltödni néhány órát, aminek az a hátránya,

A jövőjét inkább külföldön képzelem el, tervei között szerepel például Brüsszel

hogy későn kezdek el tanulni. Ez pedig fáradtság formájában ugyancsak kihát a másnapra.

Pósfai István végzős hallgatóként már érzi a dolgok

súlyát, el kell döntenie, hova tovább.

– A korosztályomat most nagyban befolyásolják a felsőoktatással kapcsolatos változások, a költségtérítés, tehát hogy fizetni kell vagy sem, és hasonló. Ki kell mondani, a piszkos anyagiak leszűkítik a lehetőségeket. Abban azért bízom, hogy az eredményeim alapján jó esélyeim vannak.

Közgazdasági vonalon tanul tovább, esetleg később a politológiát is felvenné.

– Tudom, az egyetem mellett nem lesz időm ennyi mindenre, ezért azt tervezem, mindent lenullázok a mostani hobbijaimból. Persze meglátjuk, meddig bírom majd, még az is lehet, hogy valami teljesen új dologba kezdek.

A jövőjét inkább külföldön képzelem el, tervei között szerepel például Brüsszel. – Szeretnék valami fontosat, hasznosat dolgozni, de pontosan nem látom még a jövőmet.

Annyi bizonyos, István racionális gondolkodású. Úgy látja, most a jövője szempontjából józan megfontoltsággal kell dönteni, nem a szíve alapján. Mégsem mernek olyan nagyot álmodni a mai fiatalok? Holott amibe eddig belekezdett, kiváló eredményeket hozott. Természetesen neki sem sikerülhet minden,

volt, amit abbahagyott – Többek között a szőlőtrombitázással is felhagytam, úgy éreztem, nem az én területem. Kisebb koromban pedig vitorláztam, azzal például sajnálom,

hogy szakítottam, pedig gyerekkori álmom volt, hogy hajóskapitány leszek. Már tudom, hogy ez nagy valószínűséggel nem fog bekövetkezni.